

Arrest

nr. 200 971 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BEIRNAERT
Durmelaan 10
9160 LOKEREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 januari 2017.

1.3. Op 1 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Irakese nationaliteit bezit en van Arabische origine bent. U bent een soennitische moslim en u bent afkomstig uit Bagdad, wijk al-Saydiya. U was student en daarnaast hielp u uw vader bij zijn werk in zijn elektronikawinkel.

U verklaarde dat u op 27 juli 2015 getuige was van de moord op uw buurman kolonel K.(...) A.(...) M.(...). U ging 's morgens vroeg de planten in de tuin bij jullie woning water geven, toen u een vreemde man opmerkte die tegen de muur stond. U vroeg hem wat hij daar deed, maar hij antwoordde u niet. U zag ook een witte hyundai staan op straat, waarin nog twee personen zaten. Even later kwam uw buurman aangereden. De onbekende persoon vuurde drie kogels af op de auto van de kolonel. Deze kon nog even doorrijden, maar viel dan stil aan het einde van de straat. De kolonel was dood. De man vluchtte weg in de witte hyundai. Politie en leger kwamen ter plaatse. U werd ondervraagd over wat u gezien had. U had een deel van de nummerplaat van de wagen gezien en gaf deze door aan de politie. Twee dagen later werd u opgeroepen door de politie. Er werd u een masker opgezet en men toonde u drie mannen. U diende de dader van de moord te identificeren. U herkende de man onmiddellijk en wees hem aan. Op 1 augustus 2015 rond 12u 's nachts werd u wakker omdat u schoten hoorde. Jullie woning was beschoten. Uw vader vond een envelop onder de deur. Hij maakte de envelop niet open en nam deze mee naar het dichtstbijzijnde politiebureau. De envelop bevatte een dreigbrief van Saraya Naqshbandiya waarin u bedreigd werd. Uw vader diende klacht in over de beschieting van de woning en de dreigbrief. Toen uw vader terugkwam van het politiebureau zei hij dat u bedreigd werd. Jullie besloten meteen te vertrekken. De buurman A.(...) A.(...) bracht jullie naar uw tante aan vaderszijde in al-Dora. Op 5 augustus 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht van Bagdad naar Istanboel. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 16 september 2015. Op 18 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Toen u al in België was vernam u van uw familie dat uw vader op 1 december 2015 gewond raakte door een bom die af ging in jullie woning. Uw vader was even jullie woning gaan bekijken en toen hij binnen ging, ontplofte een bom die in de elektriciteitskast geplaatst was. Uw vader werd verzorgd in het al-Yarmouk ziekenhuis. Hij had scherven in zijn been gekregen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd op 8 juni 2015 te Bagdad, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 6 oktober 2010 te al-Karkh, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 7 juni 2006 te al-Karkh, uw origineel rijbewijs afgeleverd op 6 maart 2011 te Bagdad, uw originele kieskaart afgeleverd te al-Karkh, uw originele studentenkaart afgeleverd op 1 oktober 2010, een kopie van de woonkaart van uw vader afgeleverd op 30 augustus (jaartal onleesbaar) te Saydiya, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader afgeleverd op 29 september 2013 te Saydiya, een kopie van een dreigbrief opgesteld op 1 augustus 2015, een kopie van een klacht ingediend bij de politie op 1 augustus 2015, een kopie van een medisch attest opgesteld op 1 december 2015, een kopie van een attest in verband met de handicap van uw vader, uw origineel diploma middelbaar onderwijs, een origineel attest van een opleiding word en excel en een usb-stick die beelden bevat van uw verdrinking en redding uit de Middellandse zee.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u bedreigd werd door een soennitische groepering, omdat u getuigd had over de moord op uw buurman, kolonel A.(...) M.(...). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen werd namelijk aangetast door tal van vaagheden en onwetendheden met betrekking tot de verschillende kernelementen van uw asielrelaas. U kon erg weinig vertellen over het slachtoffer van de moord, uw buurman A.(...) M.(...). U stelde dat hij militair was en de rang van akid (aqeed, kolonel) had en dat hij bij de afdeling misdrijven van al-Karkh werkte. U had geen idee wat zijn taak daar was (CGVS, pg 10). U had geen idee tot welke stam uw buurman behoorde (CGVS, pg 15). Verder had u geen enkel idee waarom uw buurman vermoord werd (CGVS, pg 11). Hij zou u nooit iets verteld hebben over zijn werk, hoewel jullie vriendschappelijk met elkaar

omgingen, buren waren en u ook een goed contact had met de zoon van de kolonel (CGVS, pg 10 en 11). U kon niet zeggen of er iets in de media verschenen was over de moord op de kolonel. U stelde dat u geen tv keek in die periode omdat uw situatie heel slecht was, u kon niet slapen, noch eten (CGVS, pg 13). Gezien het profiel van uw buurman, een hoog gerangde militair, kan toch verwacht worden dat de media zou berichten over de moord. Dat u als ooggetuige van de moord en gezien uw vriendschappelijke relatie met uw buurman, terwijl u in volkomen onwetendheid verkeerde omtrent de daden van de moord en de motieven, niet eens naging of er in de media bericht werd over de moord, waardoor u mogelijk meer details zou te weten kunnen komen, roept ernstige vragen op. U kon evenmin antwoorden op de vraag wat er na de moord met de vrouw en de zoon van de kolonel gebeurde en of zij ergens terecht konden (CGVS, pg 11), terwijl hier veeleer van u zou verwacht worden dat u uit persoonlijke betrokkenheid met de situatie, het ging hier immers om een brutale moord op uw buurman met wie u op goede voet stond die voor uw ogen gebeurde, zou informeren of de vrouw en de zoon van de kolonel ergens terecht konden en hoe het met hen ging. Voorts bleef u erg vaag in uw beschrijving van de schutter. U kon enkel zeggen dat hij lang was, kaal en een lange snor had die naar beneden hing (CGVS, pg 11). Gevraagd naar meer details, kon u niets meer toevoegen (CGVS, pg 12). Nochtans zag u deze persoon volgens uw verklaringen tweemaal in levende lijve, eerst bij uw woning en later in het politiekantoor waar u hem herkende. Deze summiere beschrijving van de moordenaar komt weinig doorleefd over. U kon niets vertellen over het onderzoek naar de dader en zijn eventuele veroordeling (CGVS, pg 13), hoewel u de kroongetuige was van de moord op de kolonel. U verklaarde namelijk dat u de enige getuige was en dat u de dader moest gaan herkennen op het politiekantoor (CGVS, pg 12). Daarnaast kon u ook niet zeggen met wie u gesproken had op het politiekantoor. U bleef uiterst vaag en zei dat het allemaal gezichten waren die u voor het eerst zag op het politiekantoor, maar dat het 'wel allemaal agenten met rangen' zijn, dat u dit wel zag, maar dat u niet weet hoe ze precies heten (CGVS, pg 13).

Wat het incident in uw ouderlijke woning betrof waarbij een bom afging en uw vader gewond raakte, kon u maar weinig uitleg geven over wat gebeurd was. Zo vertelde u dat er geen sporen van inbraak waren bij de woning, maar u wist niet hoe men binnen geraakt was in jullie woning om de bom te plaatsen (CGVS, pg 17). U kon niet uitleggen hoe het komt dat de bom net ontplofte op het moment dat uw vader binnenkwam. U wist ook niet of de politie na de ontploffing ter plaatse was gekomen om de ontploffing te onderzoeken en had geen idee wat er na de ontploffing gebeurd was (CGVS, pg 17), zaken die u op eenvoudige wijze zou kunnen vernemen via uw vader. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u dit incident niet eens vermeldde bij de DVZ toen u gevraagd werd uw vrees voor vervolging uiteen te zetten (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5, 1 maart 2016). Toen u gevraagd werd waarom u dit toch belangrijke feit niet vermeld had, zei u dat het niet gelukt was, omdat u onwel was geworden. Uit het verslag van de DVZ blijkt echter geenszins dat u slechts een half relaas uiteen kon zetten waarna het interview plots moest onderbroken worden, omdat u onwel werd. Nadat u zelf uw problemen beschreven had, werden nog twee afsluitende vragen gesteld waar u op antwoordde en er werd ook nog gevraagd of u iets wilde toevoegen. U kan zodoende niet ernstig volhouden dat u de kans of mogelijkheid niet had om de ontploffing in uw woning te vermelden bij de DVZ.

Aangaande de dreigbrief die u ontving en die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas, bleek u eveneens uit te blinken in onwetendheid en vaagheid. Toen u gevraagd werd te vertellen wat er in de brief stond, beperkte u zich tot een erg summiere beschrijving van de inhoud, namelijk dat er stond 'jullie zoon, de afvallige, dat we samen werkten met de sjjiitische overheid', waarna u zei dat u instort als u de brief ziet (CGVS, pg 14). Nogmaals de kans geboden om over de inhoud van de brief te praten, voegde u enkel toe dat er 'iets van 24u termijn' stond (CGVS, pg 14), alweer bijzonder vaag. U wist niet of de brief ondertekend was door iemand, laat staan wat de naam van die persoon was (CGVS, pg 16). Over de groepering die de dreigbrief opstelde, kon u enkel zeggen dat er iets stond van 'Saraya Naqshbandiya of zoiets' en dat de politie tegen uw vader gezegd had dat ze hetzelfde zijn als al Qaeda of Islamitische Staat (IS) (CGVS, pg 14 en 16). U wist niet of de groepering zich dan identificeerde als al Qaeda op de dreigbrief of niet, dat had u namelijk niet precies gelezen (CGVS, pg 16). U had geen idee waar de groepering Saraya Naqshbandiya mee bezig was, noch wie hun leider was (CGVS, pg 16). Uit de benamingen van de groepering op de dreigbrief en het logo, blijkt dat het gaat om de groepering Naqshbandi Army (Jaysh Rijal al-Tariqa al-Naqshbandia), ook bekend als JRTN. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat het om een zelfstandige groepering gaat, die bezwaarlijk zomaar kan omschreven worden als hetzelfde als al Qaeda en IS. Hoewel deze groepering in bepaalde gevallen samenwerkt met andere soennitische (terreur)groeperingen, heeft zij haar eigen ontstaansgeschiedenis, eigen agenda, eigen ideologie en eigen leiders. Dat u zich enkel baseerde op een vage uitleg die de politie aan uw vader gegeven zou hebben en zelf geen enkele moeite deed om na te gaan door wie u in feite bedreigd werd, doet afbreuk

aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. Als reden voor uw gebrekkige kennis van de inhoud van de dreigbrief zei u dat u de brief niet wil lezen of zien, omdat u anders instort en alle gebeurtenissen voor u ziet (CGVS, pg 16). Nochtans nam u de bijzonder ingrijpende beslissing om te vluchten uit uw woning, samen met uw familie, onmiddellijk nadat u de dreigbrief ontving en jullie woning beschoten werd. Dat u een dergelijke moeilijke beslissing baseert op een dreigbrief, waar u vervolgens dermate vaag over blijft, kan geenszins overtuigen. Ook al zou het lezen of zien van deze brief bij u sterke emoties teweeg brengen, dan nog mag van u verwacht worden dat u meer details kan verstrekken over de brief en dat u de nodige moeite zou doen om na te gaan wat precies in de brief staat en van wie of welke groepering de bedreiging uit gaat.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd eveneens aangetast door enkele inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS, dat u één persoon zag staan tegen de muur en dat er iets verderop een auto stond met een bestuurder en een passagier (CGVS, pg 11). Op straat zag u niemand anders staan (CGVS, pg 12). Deze ene man was de schutter (CGVS, pg 11). Bij de DVZ verklaarde u echter dat u twee vreemde mensen op uw straat zag staan en dat 'ze drie dodelijke kogels in de richting van de kolonel hebben gelost', dus in het meervoud (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd bleef u bij de versie die u tijdens het gehoor op het CGVS gegeven had en gaf u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Uw verklaringen over de nummerplaat van de wagen van de daders kwamen evenmin onderling overeen. Bij de DVZ had u verklaard dat u de nummerplaat van de auto van de daders genoteerd had, terwijl u op het CGVS dan weer verklaarde dat u de nummerplaat niet noteerde, dat u alleen naar het nummer keek (CGVS, pg 13). Ook hier kon u geen verklaring geven voor de verschillende versies en hield u gewoon vast aan de meest recente versie (CGVS, pg 16). Het eenvoudigweg ontkennen van uw voorgaande verklaringen, heft echter de vastgestelde inconsistentie niet op. Ten slotte verklaarde u bij de DVZ het volgende over de gebeurtenissen op 1 augustus 2015 'op 1 augustus 2015 waren de milities naar ons huis gekomen, schoten gelost en een dreigbrief achtergelaten voor ons voordeur.' (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u geen enkel idee had wie jullie woning beschoten had en repte u met geen woord over milities die dit zouden gedaan hebben. Het zou 's nachts gebeurd zijn, jullie zagen zelf niets en niemand heeft gezien wie de brief bij jullie woning legde en wie de schoten afvuurde (CGVS, pg 15). Ook hier kon u geen verklaring geven en beperkte u zich tot het ontkennen van uw voorgaande verklaring (CGVS, pg 15).

Ten slotte werd de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas nog verder ondergraven doordat uw verklaringen haaks staan op de verklaringen die uw broer R.(...) (R.(...) N.(...) S.(...), T.(...), CGVS ref. X, OV nr. X) aflegde in het kader van zijn asielaanvraag. Uw broer diende op 24 augustus 2015 een asielaanvraag in bij de DVZ. Op 14 april 2016 werd het CGVS op de hoogte gebracht van het feit dat uw broer afstand gedaan had van zijn asielaanvraag. U verklaarde dat uw broer samen met zijn echtgenote en schoonmoeder terugkeerde naar Bagdad, omdat er een aanslag gepleegd werd op uw vader (CGVS, pg 6). Gevraagd naar de aanleiding van de vlucht van uw broer uit Irak, vertelde u over het schietincident op jullie woning, zei u dat het allemaal uw schuld was en dat hij zichzelf bedreigd voelde (CGVS, pg 6). U repte met geen woord over eigen problemen die uw broer zou gekend hebben. Uw broer linkte het schietincident van 1 augustus 2015 op de woning echter wel aan zijn eigen problemen. Uit jullie verklaringen bleek ook dat jullie op hetzelfde adres woonden in de wijk al Saydiya (verklaring DVZ, punt 10), zodat het niet om twee verschillende beschietingen kan gaan. Hij verklaarde over de mogelijke daders en oorzaak van de beschieting van de woning dat het ging om officieren van de regering, die meer informatie wilden omwille van zijn werk als postbode/postbezorgers bij het Iraakse leger. Uw broer zei dat hem gevraagd werd post van bepaalde personen eerst te controleren alvorens deze te bezorgen. Hij weigerde daaraan mee te werken, waarop hij telefonisch bedreigd werd. Uw broer vermeldde niet dat u op het moment van de beschieting een dreigbrief kreeg, noch dat u net voordien getuige geweest was van een moord, waardoor u bedreigd werd. (vragenlijst CGVS, T.(...) R.(...), 3.5, 5 november 2015). Het feit dat u en uw broer hetzelfde schietincident aan een volledig ander probleem koppelden, tast eveneens in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat u doorheen het gehoor op het CGVS zeer geëmotioneerd was en dat u regelmatig aangaf dat u het moeilijk had om over de gebeurtenissen te praten (CGVS, pg 2, 10). Nadat u de nodige tijd kreeg en aangemoedigd werd om verder te vertellen, slaagde u er weldegelijk in uw volledige relaas uiteen te zetten met vermelding van bepaalde details zoals exacte data. Het feit dat u geëmotioneerd was, verklaart echter niet waarom u dermate vaag bleef over verschillende kernelementen van uw asielaanvraag en de onwetendheden opstapelde, noch verklaart dit de inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen en de discrepanties tussen uw verklaringen en deze van uw broer. Toen u gevraagd werd of u psychologische bijstand kreeg, zei u dat dit

voorgesteld werd, maar dat u er niet op in gegaan was (CGVS, pg 5). U legde geen medische attesten voor, waaruit blijkt dat u psychologische problemen heeft. Uit niets blijkt dan ook dat uw verstandelijke vermogens zouden aangetast zijn of dat u niet in staat zou zijn om een gehoor af te leggen op het CGVS.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast

aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten - een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd op 8 juni 2015 te Bagdad, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 6 oktober 2010 te al-Karkh, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 7 juni 2006 te al-Karkh, uw origineel rijbewijs afgeleverd op 6 maart 2011 te Bagdad, uw originele kieskaart afgeleverd te al-Karkh, een kopie van de woonstkaart van uw vader afgeleverd op 30 augustus (jaartal onleesbaar) te Saydiya, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader afgeleverd op 29 september 2013 te Saydiya - staven uw identiteit, nationaliteit, familiale banden en uw herkomst uit Bagdad, zaken die op zich niet betwist worden door het CGVS. De kopie van een dreigbrief opgesteld op 1 augustus 2015, werd reeds inhoudelijk besproken. Wat de vorm betreft, wordt opgemerkt dat het slechts om een kopie gaat, waaraan bijgevolg weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven. Hetzelfde geldt voor de kopie van een klacht ingediend bij de politie op 1 augustus 2015 en de kopie van een medisch attest opgesteld op 1 december 2015. Aan documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend, indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval was. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt dat er in Irak sprake is van grootschalige fraude met documenten en dat zowat elk document tegen betaling kan verkregen worden. Dergelijke kopie van een dreigbrief kan door eender wie op eenvoudige wijze gefabriceerd worden. De kopie van het medisch attest en de politiekeklacht betreffen overigens eenzijdige verklaringen van uw vader en vertonen dus een gesolliciteerd karakter. De kopie van een attest in verband met de handicap van uw vader van 2 februari 2009, staat dat uw vader medische problemen heeft, maar houdt geen verband met uw asielrelaas. Uw originele studentenkaart afgeleverd op 1 oktober 2010, uw origineel diploma middelbaar onderwijs en een origineel attest van een opleiding word en excel, staven uw studies en opleiding, waar op zich niet aan getwijfeld wordt. De usbstick die beelden bevat van uw verdrinking en redding uit de Middellandse zee, houdt evenmin verband met de problemen die u in Irak zou gekend hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Op 1 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: informatie van IOM waaruit blijkt dat verzoekende partij op 11 oktober 2017 vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Dit blijkt tevens uit de nota vrijwillig vertrek van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13 februari 2018.

2.2.1. *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;

- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de "bescherming" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "wegens deze vrees", niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

2.2.2. *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)"*

2.3. De Raad wijst erop dat "zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit" een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn vraag de bestreden beslissing te hervormen en hem in hoofddeorde als vluchteling te erkennen dan wel hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zoals hij *in fine* vraagt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS